

Izhaja enkrat v mesecu.

Velja 4 gold. 30 krajc. na leto.

Štev. 3. V Celovcu 15. marca 1875. XXIV. tečaj.

Pridiga za veliki petek.

(Šibince od križa Kristusovega.)

(Konec.)

7. Če vidimo sicer kakega človeka terpeti, smili se nam, visoko spoštovali ga pa zavoljo tega še ne bomo, ker mu je terpljenje po navadi le vsiljeno, in vtegne slehernega zadeti. Kristusovo terpljenje pa je radovoljno. Ko se je kralj Porzena z Rimljani vojskoval, hotel je nek Rimljan, Mucij Skevola, z nekim prederznim djanjem domovino oteti, pa mu je spodletelo, in je bil vjet. Ko mu kralj žuga s smertjo, če na neke vprašanja odgovora ne da, hotel je kralju pokazati, da ga vse žuganje nič ne vstraši, in tedaj je pomolil svojo roko v bližnji ogenj, ter ni je zganil, dokler mu ni zgorela. Že od nekdanj občudujejo tega moža, in to ne zavoljo tega, ko je opekline terpel, temveč ker je tolikanj terdne volje bil, ter radovoljno terpljenje prevzel. — Tako radovoljno terpljenje bilo je tudi terpljenje Jezusovo; tudi njegova volja bila je terdna volja. Kakor bi bil Skevola vsak hip lahko roko iz ognja vmaknil, ravno tako lahko bi bil tudi Kristus vsak hip lahko stopil s križa in skončal svoje terpljenje; vsak hip bi bil lahko svoje telo scelil in prestvaril, kakor ga je prestvaril ob vstajenju; vsak hip bil bi lahko iz terpljenja šel veličastven in spreminjen kot na Taborski gori. Toda Jezus ni držal le samo éne roke, temveč je držal dušo in telo v žerjavici nezmernih bolečin, in jih je radovoljno terpel ne kakih par minut kakor Skevola, temveč cele dolge ure. — Vojsčak, ki o merzli zimski noči stoji na straži in ga nesterpljivi mraz reže po udih, šteje sleherno minuto, dokler ura ne odbije in drugega ne postavijo na njegovo mesto, in četert ure se mu že nezmerno dolgo zdi. Kristus je bil tudi kakor kak stražnik na križu in nad zemljo; oh, kako dolga je mogla njemu biti četert ure, toda on ni terpel kako uro, tudi ne dve uri; temveč je moral terpeti od jutra do tretje ure popoldne.

8. Vprašujmo na dalje: Kaj je delal Kristus v teh dolgih urah na križu? V časih zadenemo na kakega bolnika ali kakega umirajočega, ki je bil svoje zdrave dni prav ljubezniv in prijazen do drugih, ki pa v stiskah in bolečinah prav merzel in čuden postane do svojih ljudi, in celo do lastnih otrok, in je že na vsako malo reč ves nepoterpežljiv in navtisnjen. Marsikterikrat se mu že na očeh lahko pozna, kako je njegova duša vsa zgubljena in zatopljena v telesne bolečine, tako da mu je vgasnila skor vsa ljubezen do drugih. Gotovo pa še nikoli noben človek ni imel toliko priložnosti, čmeren in nevoljen postati, kakor Kristus na križu. Niso mu žolca in jesiha le samo na jezik ponujali, temveč so mu tako rekoč dušo in telo z žolcem in jesihom zalivali. Nikoli nikomur nič žalega ni storil, z največo gorečnostjo je za zveličanje Judov skerbel, in vendar so ž njim delali tolikanj gerdo, da sicer z najhujšim tolovajem ne tako; in med tem, ko z naj hujšim hudodelnikom tedaj ko kazen terpi, vsaj nekoliko usmiljenja imajo, so Kristusa zaničevali strupeno, kar in kolikor so le mogli. Ne bilo bi se čuditi, ko bi v takem stanu tudi celo naj ljudoljubnišemu možu vsred tolike sile bolečin, krivice in zaničevanja vgasnila do dobrega poslednja iskrica ljubezni. Toda v Kristusu bila je ljubezen močna čez vse. Kakor greški ogeanj gori tudi še celo pod vodo, gorela je ljubezen v sercu Kristusovem tudi še celo v sredi peklenskih bolečin in kedar jo je od vseh strani zalivalo sovražstvo peklenskih ljudi. Molil je za svoje sovražnike, ter jih zagovarjal v molitvi; tolažil je enega razbojnikov na križu; oskerbel je svojo mater: na to še le misli sam na se, in izročuje v Očetove roke svojo dušo. Tako tedaj Kristus visi na križu kakor žareči ogej s človeško dušo v sredi, ter gori in gori, dokler ne stli v dvojnem ognju, ognju bolečin in ognju ljubezni.

9. Po nekterih slovenskih krajih nahaja se ob vodah in po gorah, ob cestah in po cerkvah posebna podoba zdaj iz lesa izdelana, zdaj iz kamuja rezana, ali le natulana, in sicer podoba terpečega Zveličarja v pokoju (počitku). Z vsemi znamenji prestanih muk, s ternjevo krono in škerlatnim plajščem sedi Zveličar samši ves v žalost zatopljen, svojo blago bolno glavo operto na roko, in si odpočiva od hudih bolečin. Če človek delj časa stoji premišljuje pred kako tako podobo, sprehajajo ga polagoma misli in občutleji, kakor da bi Zveličar ne žaloval tolikanj zavoljo prestanega terpljenja, kakor pa zavoljo tega, da mu tako malo in poredkoma z ljubeznijo povračujemo terpljenje, ki ga je za nas prebil, — in po takem premišljevanji je človek prisiljen očitovati samemu sebi, da ima terdo serce. Tudi jaz sem poskušal, vam in sebi podobo terpečega Zveličarja postaviti pred oči, in preden sklanem, pridem tedaj tudi do očitovanja: Zakaj pač le tako malo ljubimo ljubega Jezusa? — Ljubezen do kakega drugega človeka so obudi v nas po dobrotah, ki nam jih skazuje, in po lepoti, ki jo zagledamo nad njim. Kar je Jezus za nas storil in terpel, še ni nikoli nobeden človek storil in

terpel za svojega prijatla, ali za svojega otroka. Kristus pa ni le samo nezmerno dobitljiv, ampak je tudi neizrečeno lep. Vsa telesna lepota je le slaba podoba in komaj senca dušne lepote, kedar je duša res lepa. V Kristusu pa je naj lepša duša, ki je le koli najti v nebesih in na zemlji. Že iz tega, kar smo danes premišljevali, se očitno in lepo razkazuje lepota Jezusove duše, — pa si jo zamoremo še natanjčeniši ogledovati. Če o kakem pomladanskem jutru se znajdeš pod milim nebom, in ravno solnce vshaja, zagledal boš njegovo svitlobo lesketati se na vsaki kapljici hladne rose, na kateri se igra v različnih prelepih barvah. Ravno tako so vse prave keršanske duše ob vsakem času in na vsakem kraju take rosne kapljice, iz katerih se leskeče duh Kristusov. Vse, kar lepega, ljubeznivega in dobrega najdeš nad kakim kristjanom, vse iz Kristusa izhaja, je žark njegove lepote. Pobožnost otročja v molitvi, čistost sramožljive device, serčnost zlahnega darežljivega moža, tiha poterpežljivost preganjanca, vdanost bolnikova, gorečnost misijonarjeva med neverniki, djanska ljubezen usmiljene sestre v bolnišnici — vse to so različne nebeške barve, ki se vtrinjajo iz duhovnega solnca, ki je Jezus Kristus. — Vsako lepo žlahtno djanje, ki se je kedar in koderkoli godilo med kristjani očitno ali natihoma, je le majhen cvet na nezmernem drevesu, ki je izrastel iz ženofovega zerna na vertu Jožef Arimatejčevem. Vprašujem toraj še enkrat, in naj tudi vsak zmed vas samega sebe poprašuje: Ali ti mar Jezus Kristus ni zadosti lep in dober, da bi ga ljubil čez vse? Ali veš zakaj boljšega in lepšega?

Če pa nas žene serce, ljubiti Jezusa, ni treba, da je serce mehko ali oko mokro. Oko se hitro porosi, pa tudi naglo posuši, in zgolj občutljivi so dober kup, in naglo preidejo, kakor oblaki, ki plavajo zdaj gori nad nami. Kristus tirja od nas tako ljubezen. On pravi: „Ako me kdo ljubi, spolnoval bo moje besede.“ — „Če me ljubite, deržite moje zapovedi.“ Zatoraj, ljubi moji, naj danes nobeden zmed vas tega svetega kraja ne zapusti, preden kakega dobrega sklepa ne stori. Med duhovnim opravilom imate čas in priložnost premišljevati, kaj bote darovali Jezusu. Vsakteri naj prav resnobno vprašuje po svoji vesti: Gospod! kaj hočeš, da storim? In Gospod mu bo po vesti tudi odgovor dal — ter nemu, kaj naj opusti, drugemu, kaj naj popravi in dobro stori; tretjemu, česar naj se odvadi; čertertemu, česar naj se privadi, in marsikteremu, da naj si zavzame, sploh postati nov človek po zakramentu svete pokore. Nikar naj nobeden zmed nas tako reven in prazen iz cerkve ne hodi, da bi si vsajenega dobrega sklepa seboj ne vzel. To ravno je najbolj čudno pri ljubezni Jezusovi, da se vse, kar iz ljubezni do njega daš ali storiš tako rekoč spremeni v čisto zlato, in se iskuje v veličastno krono in preobilno veselje za tistega, ki kaj daruje; pri posvetni ljubezni pa človek le na zgubi ostane, in mu ne ostane drugega kot pest pepela.

Sklep.

Vse se mu prav izide v časni blagor in večno srečo, kdor zares ljubi Jezusa. V pričevanje naj vam povem naslednjo resnično prigodbo. Bilo je 5. junija 1619. leta, ko je vojvoda Turn s svojo lutransko vojsko oblegel Dunajsko mesto. Silni strah napade katoličane po celem mestu, med kterimi je bil tudi cesar Ferdinand II. pa brez dnarja in vojščakov. Dasiravno v toliki stiski, vendar ni hotel iz mesta vbežati, temveč je sklenil, storiti, kar je prav, in od tega ter od pravice ne odstopiti, po nobeni ceni ne. — 11. junija na naglamo prihrumi 16 lutranskih deželnih odbornikov v cesarjevo hišo, in tirjajo z vso silo, naj bi jim cesar poterdil in podpisal nekatere nepravilne tirjatve. Tako prešerni so bili, da eden zmed njih (Andrej Tonradtl) cesarja prime za suknjo, ter nadnj zarezí: „No, Ferdinand! ali še ne boš podpisal? Vdaj se! vdaj!“ — Toda cesar ne odstopi od pravice, temveč se vmakne v drugo stanico, ter pade ondi pred podobo Križanega na kolena, in zaupljivo moli rekoč: „Gospod Jezus, Odrešenik ljudi, ki serca pregledaš, ti veš, da iščem le tvojo čast, in ne lastne slave; če je tvoja volja, da me premagajo moji sovražniki, da bom hudobnim v zaničevanje in zasmeh, pripravljen sem izpiti grenki kelih; tvoja volja se zgodi!“ — Ali glej čudo! britka martra, pred katero je pobožni cesar klečal in molil, spregovori in pravi: „Ferdinand! ne bom te zapustil!“ — In res, o tem trenutleju zabuče že trobente cesarskih kojnikov, ki so se jeli zbirati pred cesarsko hišo, in jih je cesarski vojvod (Boucquoi) ravno v pravem času cesarju na pomoč poslal, in so v mesto prišli skoz ribje vrata, kterih sovražnik ni še bil zastavil. Vpornikom trobente na uho zagromé, kakor trobente sodnjega dne, eden za drugim jo pobrišejo iz mesta. Dunajčanji pa spet serce dobé, zbere se jih kakih 1500 mož, ž njimi 600 študentov, ter se potegnejo z vojaki vred za cesarjevo pravično reč. Sovražnika pred mestom pa prevzame toliki strah, da jo kar v hitrici dalje odnese. — Britka martra, pred katero je klečal pobožni cesar, in si sprosil božjo pomoč, se še zdaj znajde v c. k. dvorni kapeli, in jo ob nedeljah in praznikih po večernicah podajajo vernim, da jo kušujejo, še dandanašnji tiho pričevanje daje, da Jezus tistega, ki njega ljubi, ne zapusti, temveč mu ve vse prav obrniti v časni blagor in večno srečo! Amen.

Pridiga na veliko noč.

(Jezusovo vstajenje nam veliko velja.)

„Nikar se ne ustrašite! Jezusa iščete
Nacaréškega križanega; ustal je, ni ga
tukaj.“ Mark. 16, 14.

Vvod.

Nekega dne so pismarji in farizeji od Jezusa tirjali: „Učenik! Znamnje bi radi od tebe videli. On pa je odgovoril in jim rekel: Hudobni in prešestni rod znamnja išče. Pa znamnje se mu ne bo dalo, razun znamnja Jona preroka. Zakaj kakor je Jona bil v trebuhu morskega soma tri dni in tri noči, ravno tako bo Sin človekov v sercu zemlje tri dni in tri noči.“ To prerokovanje se je spolnilo, kedar je Jezus od smerti ustal. Zemlja se trese, angelj božji iz nebes pristopi in kamen odvali, pokaže nam, da so angelji v Jezusovo strežbo poslani. — Danešnega dneva solnce nam oznanuje veliko veselje, naj bi ga le bili vredni! In zares! Ni je resnice, ktera bi bila za nas kristjane bolj imenitna in bolj vesela. Zatoraj hočem tudi jaz danes od Jezusovega ustajenja govoriti in pravim:

1. Bog je resnico: da je Jezus od smerti ustal, čudno in jasno spričal; in

2. Čemu je Bog to resnico tako čudno in jasno spričal?

Mislím, da ne bo treba, vas opominjati, naj zvesto poslušate. Praznik je visok in resnica je preimenitna; pripravite se!

Razlaga.

1. Neizmerno veliko mora nad vstajenjem Kristusovim ležeče biti, ker se je tako godilo, da je Bog nalašč vse okoliščine tako napeljal, da ga ni kos spodbiti. Pred vsem drugim ne more nobeden pameten človek tajiti, da je Jezus na križu res umerl. Da nič ne rečem od prelivanja toliko kervi, da je že moral zavoljo tega umreti, naj vam le samo to v premislek podam, da so rabeljni Šimona iz Cirene silili, naj Jezusu križ nositi pomaga, da bi jim od same slabosti ne obnemogel in umerl, preden bi Ga mogli križati. Priča smerti Jezusove je sv. evangolist, kateri je poleg križa stal in piše (Jan. 19, 30.) „Kader je bil tedaj Jezus jesiha vzel, je rekel: Dopolnjeno je! In je glavo nagnil in je umerl.“ — Priča je vojščak, kateri je serce Jezusovo prebodel in pritekla je iz njega voda in kri, znamnje gotove smerti; priča nam je zadnjič ajdovski stotnik, kateri, ko je videl čudne znamnja na nebu in zemlji pri smerti Jezusovi,

ves osupjen kliče: „Resnično, ta je božji Sin.“ Priča je tudi Pilat, kateri, ko je slišal, da je Jezus na križu že umerl, se je sila začudil.

Zdaj pa pomislimo, kako je bil pokopan. Da ne bi nihče sumničil, da se je nalašč kaka goljufija z mrtvim truplom zgodila, je Bog v svoji previdnosti naravnal in pripustil, da Ga niso Njegovi očitni učenci pokopali, ampak dva imenitna, pa tudi pravična, spoštovana moža iz Judovskega zbora, Jožef iz Arimateje, in Nikodem, ktera nista bila privoljila, da se je Jezus krivično obsodil. Tako se bere od nju (Jan. 19, 38—40): „Znal pa bi bil kdo reči, ako bi ga bili v grob položili, kamur jih je že bilo več pokopanih, Bog vé, ali je Jezus Nazarenski iz tega groba ustal, ali pa le kateri drugi?“ Zato, da bi tudi to zmoto odpravil, izbral si je tako pokopališče da še ni nihče ležal v njem (Jan. 19, 41, 42): „Potem pa je Jožef iz Arimateje (ker je bil Jezusov učenec, toda skrivaj zavoljo strahu pred Judi) Pilata prosil, da bi snel Jezusovo telo. In Pilat je dovolil. Prišel je tedaj in snel Jezusovo telo. Prišel pa je tudi Nikodem, kateri je bil v prvič po noči k Jezusu prišel, in je prinesel znesi mire in aloe okoli sto liber.“ Ako je tedaj iz tega groba mrtvi ustal, ni mogel nihče drug biti ko Jezus sam. Glejte dosihdob do čistega spričano, da je Jezus umerl in kam je po smerti bil položen.

Zdaj tedaj v grobu leži. Pa še so si Njegovi sovražniki, čeravno veseli, da so se Ga znebili, vendar še v skerbi, da ne bi Ga bilo drugoč nazaj: zatoraj grejo k Pilatu, rekoč (Mat. 27, 63—66): „Gospod! spomnili smo se, da je ta zapeljivec, ko je še živ bil, rekel: Črez tri dni bom ustal. Ukaži tedaj grob obvarovati do tretjega dne, da kje ne pridejo njegovi učenci in ga ne ukradejo, in ne reko ljudstvu: Od mrtvih je ustal, in poslednja zmota bo hujša od prve. Pilat pa jim je rekel: Imate stražo; pojdite, obvarujte, kakor veste. Oni pa so šli in so grob obdali z varhi in kamen zapечатili.“ Potem takem bilo je vse storjeno, da se ni dala kaka sleparija storiti; svoje lastne sovražnike si je za čuvaje svojega pokopališča vzal, in od močne straže se dal varovati, da bi tako vsem usta zamašil, kateri bi kdaj dvomili, da je res od smerti ustal. Ali kaj se zgodi? Tretji dan napoči, velikonočno solnce prisije na kamen groba, in glej, kamen in pečati niso kos braniti, da ne bi Zveličar iz groba ustal. Poln časti in svitlobe se vzdigne in prikaže iz zapertega groba, varhi pa, vsi prestrašeni po tleh popadajo kakor mrtvi, nezmožni, poslužiti se svojega orodja in se v bran postaviti. Vsi plahi v eni sapi dirjajo proti mestu pravil, kaj se je čudnega pri grobu Jezusovem zgodilo, in kako je križani Nazarejec resnično od mrtvih ustal (Mat. 28, 12, 15): „Nikar se ne bojte; zakaj vem, da iščete Jezusa, kateri je bil križan. Ga ni tukaj; ustal je namreč kakor je rekel. Pridite in pogledjte kraj, kamur je bil Gospod položen.“ In veliki duhovni so se zopet zbrali s starašini se posvetovali in dali vojščakom veliko denarjev, rekoč (Mat. 28, 5—7): „Re-

cite, da so njegovi učenci po noči prišli in ga ukradli, ko smo spali. In če bo to poglavar slišal, bomo ga mi pregovorili in bomo naredili, da bote brez skerbi. Oni pa so denarje vzeli, in so storili, kakor so bili podučeni. In to govorjenje je razglašeno pri Judih do danšnjega dne.“ K temu pristavlja sv. Avguštin: „Kaj si rekla, o nesrečna zvijačnost? Tako daleč zapustiš luč prave modrosti in se pogrezneš v globočino lažnjivosti, da praviš: „Recite, dokler smo spali, prišli so učenci in so Ga iz groba vkradli? Spijoče priče si najmeš? Zares, sama si morala spat, ako tako neumno blodiš in kvasiš.“ Zakaj če so varhi spali, kako so mogli viditi, kaj se je z Jezusom godilo? Ako so pa bdeli, zakaj so pripustili? Oj verjemimo rajši angelju, ki so ga pobožne žene v grobu sedeti našle, in so tekle od groba s strahom, pa tudi z velikim veseljem (Mat. 28, 9—10.): „Glej! Jezus jih sreča, rekoč: Pozdravljene bodite. One pa so pristopile in objele njegove noge ter ga molile.“

Kaj naj vam še prič pripeljem, da je Jezus resnično od smerti ustal? Naj vam namesto vseh drugih sam sv. Tomaž bo, kateri ni veroval, preden je svoje perste v Njegove rane in desno stran položil. K temu pravi nek cerkven razlagavec: „Veliko več nam je Tomaževa nevera hasnila, da našo vero vterdi, kakor močna vera vseh drugih učencev. Zakaj s tem, da se je Jezusovih ran doteknil, ki jih je Gospod tudi po svojem vstajenji na Sebi nosil, je tudi rano naše slabe vere ozdravil.“

Naj vam na zadnje še celo Judovsko ljudstvo na pričo pokličem, ki mu je sv. Peter na binkoštno nedeljo v Jeruzalemu naravnost v lice povedal (Dj. Ap. 2, 22): „Možje Izraelci! Jezusa Nacarenskega ste po rokah krivičnikov pribili in umorili. Njega je Bog obudil ter ga rešil bolečin pekla.“ In ljudstvo ni mu zoper govorilo ali tajilo, ampak (Dj. ap. 2, 37—38): „Ko so pa slišali, zbdlo jih je v serce, in so rekli Petru in aposteljnem: Kaj nam je storiti, možje, bratje? Peter pa jim je rekel: Spokorite se in daj se kerstiti slehern zmed vas v imeni Jezusa Kristusa v odpuščanje svojih grehov in bote prejeli dar sv. Duha.“ Potem takem je tedaj dopričano ustajenje Kristusovo, kakor solnce na nebu in se ga po vsi pravici veselimo.

Pokazal sem vam, kako čudno in jasno je Bog Jezusovo ustajenje spričal. Ni je skoraj resnice, za katero bi imeli toliko in tako veljavnih prič. Sedaj pa navstane prašanje:

2. Čemu je Bog to resnico tako čudno in jasno spričal?

Na to vprašanje se kratko odgovarja, ker je resnica, da je Jezus od smerti ustal, za nas kristjane tako imenitna.

a) Ta resnica poterdjuje našo vero. Bi bil Jezus v grobu ostal in kakor drugi Adamovi sinovi po svoji telesni natori postal črvom v rop, nihče bi ne bil več maral za Nja, ako ravno je svoje žive dni take čudežne dela doprinašal in tako po božje

učil. † Zategadelj piše sv. apostel Pavelj (I. Kor. 15.): „Ako Kristus ni ustal, je tedaj prazno naše oznanovanje, prazna tudi vaša vera.“
 869. 107. † Toda, bodi Bog pozdravljen, v. 20: „Zdaj pa je Kristus ustal od mrtvih, pervina spijočih.“

Nekokrat se čuje od slabovernežev: „Kaj pa? kdo vé, je vse to res, kar nam duhovni pravijo? Saj še ni nihče nazaj prišel iz unega sveta.“ Pač! Eden je prišel nazaj in to je naš Gospod Jezus Kristus; tedaj mora vse gola resnica bit, kar nam je On pravil, kako se tamkaj godi. Njegovo od smerti ustajenje nam je zastava tega, kar verujemo.

Jezusovo ustajenje pa ne poterdjuje samo naše serce, ampak

b) Jezusovo ustajenje še le doveršuje naše odrešenje. Znano vam je, kaj nam je nesrečni Adamov greh hudega napravil; da nam je božjo zamero in večno pogubo nakopal, pa tudi nemilo smert nam privlekel, kakor je Bog zažugal: „Kteri dan bota jedla, bota umerla.“ Vso drugo škodo greha nam je usmiljeni Jezus na sv. križu popravil, da smo bili drugoč za otroke božje prejeti in pogube rešeni. Le eno je še ostalo poprave potrebno in to je smert. Premagana bila je sicer že na križu, kakor sv. cerkev poje: „Smert je takrat umerla, ko je življenje na križu vmerlo.“ Vendar pa se to ni še očitno vidilo. To se je še le zgodilo, ko je Kristus od smerti vstal, in s tem je bilo še le doveršeno naše odrešenje, da lahko tudi mi s sv. apostolom Pavlom se hvalimo (I. Kor. 15, 54): „Požerta je smert v zmagi. Smert, kje je tvoja zmaga? Smert, kje je tvoje želo?“

Zares po Jezusovem ustajenji se je spolnilo, kar kralj David prerokuje: „Zavoljo tega se je veselilo moje serce, in radoval se je moj jezik, tudi bode počivalo moje meso v upanji.“ Ja! da bomo počivali v upanji, da tudi mi enkrat ustali bomo, to je tretji nauk iz Jezusovega ustajenja.

c) Jezusovo ustajenje nam zagotavlja upanje, da bomo od mrtvih ustali tudi mi, kakor uči sv. apostol Pavelj: „Ako se od Kristusa oznanuje, da je od mrtvih ustal, kako pravijo nekteri med vami, da ni ustajenja mrtvih?“ To upanje je že tako staro skoraj, kakor svet, ž njim se je že pobožni Job v svojih bolečinah tolažil, rekoč: „Vem, da moj odrešenik živi, in poslednji den bom ustal iz zemlje; in spet bom obdan s svojo kožo, in v svojem mesu bom vidil svojega Boga. Jaz ga bom vidil in moje oči ga bojo gledale in ne drugi; to upanje je hranjeno v mojem sercu.“ In prerok Ezehiel nam popisuje čudovito prikazen, ki jo je imel (37, 1—10): „Gospodova roka je bila nad menoj in me je peljala v duhu Gospodovem in me je spustila na sredi polja, ki je bilo polno kosti. In duh Božji je rekel. Prerokuj; glejte jaz bom odperl vaše grobe in vas bom izpeljal iz vaših jam.“ Ssv. cerkveni učenički pravijo, da ta sv. prerok govori od ustajenja mrtvih. Vidite iz tega, kako je bila vera na naše telesno ustajenje že pri

starih Judih znana in razširjena; priče tega so nam tudi Makabejski bratje, kateri so rajši svoje ude dali mučiti in umoriti, ko da bi se bili veri v edino pravega Boga odpovedali. Eden zmed njih ljubega sodnika takole nagovori (II. Machab.): „Ti prehudobnež nas sicer v pričujočem življenju moriš; ali kralj nas bo, ker umerjemo zavoljo njegovih postav, ob ustajenji obudil k večnemu življenju.“

Ravno to je tudi keršanske mučence oserčevalo in jim moč dajalo, vse tudi naj hujše muke prestati. Tako na primer se bere od nekega mučenca, da mu je bil ud za udom odrezan. In pri vsakem je veselo klical: „Le pojdi od mene, roka! le pojdi, noga! na sodnji den te bo le Bog zopet našel in vse vas skupaj združil; in vas bom drugoč nazaj prejel poveličane z velikim veseljem.“

Sklep.

Ja to, ljubi moji! je današnjega praznika najveselejši pomen in toraj se danes po pravici radujemo in se veselimo v Gospodu našem Zveličarju, kateri je na današnji den od smerti ustal in tudi nam vsem častito ustajenje pripravil.

Glejte, kako nas cela natora tega spominja! Zbudila se je iz zimskega, mertvaškega spanja in nam svojo, na novo oživljeno, prijazno lice kaže. Drevje in travniki in setve zeleneti začnejo, milejši veter okoli nas pihlja in nad nami se nebo kakor prevstvarjeno razpenja, ko da bi se tudi veselilo z nami prerorenja, ustajenja cele zemlje.

Naj nam bodi to v spomin, kaj nas veselega čaka konec dni; takrat bomo po prestanem smertnem spanji se znovič zbudili in veličastno se oblekli, zakaj po podobi Kristusovi bomo ustali tudi mi, ako zdaj po Njegovej podobi tudi živimo. Aleluja! bomo tistikrat zapeli! Kristus je od smerti ustal! Veselimo se! Aleluja! Amen.

Pridiga na velikonočni pondeljek.

(Homilija.)

„Jezus se prikaže dvema učencema.“
Luk. 24.

V v o d.

Da nam velikonočno veselje prehitro ne mine, je sv. katoliška cerkev dva dni zaporedoma k temu odločila, naj jih vredno praznujemo, Jezusovo ustajenje premišljujemo in se v Gospodu veselimo.

K temu cilju in koncu se nam tudi v tem sv. času vse tiste evangelje beró, v katerih se pripoveduje, kako se je Jezus po svojem ustajenju svojim učencem prikazoval; naj prej, kakor se lahko misli, svoji Materi Mariji, potem, kakor véerajšno sv. evangelje pripoveduje, pobožnim ženam, ki so njegov grob obiskale; te so apostelnemu oznanile, zmed katerih sta sv. Peter in Janez naj prva k grobu hitela in ga praznega našla. Proti večeru tistega dneva pa, ko je od smerti ustal, prikaže se tudi dvema učencema, ki sta v Emaus šla, neki terg, dve uri od Jeruzalema. Kaj se je po potu med Jezusom in tema dvema učencema godilo, to naj bo zapopadek moje sedajne pridige.

Zaupam, da me bote ravno tako radi poslušali, kakor sta učenca v Emaus gredoča Jezusa poslušala; zaupam pa tudi, da me bo Bog s svojo gnado podpiral, in moj jezik vodil, da moje besede pot najdejo v vaše serce. —

Razlaga.

1. „Vdaril bom pastirja in razkropile se bojo ovce,“ je Jezus pri zadnji večerji rekel, kedar je slovo jemal od svojih učencev; in tako se je tudi resnično zgodilo. Prijazno kakor ovčice krog svojega pastirja so bili učenci Jezusovi okrog svojega nebeškega učnika zbrani, zvesto so hodili za Njim in še le pred kratkim, to je na cvetno nedeljo, z neznanim veseljem Ga spremljali v Jeruzalemsko mesto; noter do zadnje večerje je ta bratovska družba Jezusova ostala, pa zdaj se je razderla. Že ko so Jezusa vjetega odpeljali, so učenci prestrašeni zbežali; le samo sv. Janez in sveti Peter sta še nekaj časa za Njim hodila, pa tudi Peter ga je zatajil. Ko so Ga pa mertvega s križa sneli, ga v grob položili, težki kamen navalili na grob in zapečatili ga, tedaj se je zdelo, kakor da bi bilo vsega konec in vse, kar se je z Jezusom godilo, same sleparije in sanjarije: Umerl je bil, pokopan, ne bo Ga več nazaj. Zatoraj so se tudi učenci Jezusovi kakor ovčice po zgubljenem pastirju, vsak svoj pot razšli, po skrivnih kotih se skrivali polni straha in skerbi za prihodnje. Na Njega so vse svoje zaupanje stavili, pričakovali od Njega, da bode Judovsko kraljestvo zopet povišal in nje kakor svoje naj perve služabnike na trone posadil; in glejte, zdaj Ga je zmanjkalo, kakor naj hujši hudodelec je sramotno na križu izdihnil, temen grob Ga je zagernil, jim pa je vse upanje umërlo. Takih misel polna se dva učenca Jezusova na današnji dan iz Jeruzalema v Emaus podasta, si svoje obloženo serce polajšat; že sta bila prišla pred mesto in zdaj se začneta bolj od serca pogovarjati od vsega, kar se je bilo pretečene dni zgodilo. Oj kako si eden drugemu svojo britkost potožujeta! Kako zdihujeta po Jezusu in serce juna vmira same žalosti! Marsikteri mlačen kristjan sedajnega časa, danes, na drugi dan po spominu smerti Jezusove, ne mara več za

Njega in Njegovo terpljenje; če je ravno pri velikonočni spovedi bil, vendar je že Jezusa pozabil, Ga morebiti še te svete dni s svojim pregrešnim djanjem razžalil in se spet nazaj vernil za tim svetom.

2. Una dva učenca pa le nista mogla si iz glave spraviti in pozabiti Jezusa, svojega preljubega mojstra in učenika. Le v tem sta se zmotila, da sta namreč celo obupovala, kakor da bi bilo že vse zgubljeno in ni več nobenega upanja. Tako se tudi nam včasih godi, kedar težave prav hudo pritiskajo; serce naše se potaplja v brezmeri žalosti in se nikakor potolažiti ne da. Oj da bi v takih žalostnih priložnostih pomislili, kar prigovor pravi: „Kader je največa sila, je božja roka naj bolj mila“ in božja pomoč naj bližej, kakor tudi dvema učencema v Emaus gredočima.

Ko sta namreč se še od svojega preljubega mojstra pomenkovala, kar se jima nek ptujec pridruži in ž njima naprej hodi. Bil je Jezus Sam, pa spoznala Ga nista; kot mertvega sta ga obžalovala. On pa je živ poleg nju popotoval, pa se jima spoznati ni dal zavoljo njune slabe vere, ker nista vkljub vsem pričam Njegovega ustajenja verjela. Velika resnica je v tem obnašanju skrita, da Bog ravno tako s človekom ravna, kakor človek z Bogom; kakoršna je naša vera, takšna bo tudi naša ljubezen, naša zvestoba proti Bogu, takošne bojo tudi gnade, ki jih od Boga prejemljemo, večje ali manjše. Dokler ta dva učenca nista še Jezusa za pravega Boga spoznala, se je tudi Jezus jima še kril. Ker sta Ga pa vendar od serca ljubila in po Njem zdihovala, prikazal se je vsaj njunim telesnim očem in po malem ju k pravemu spoznanja napeljal.

3. Zatoraj ju prijazno popraša: „Kakošni so govori, ki jih imata gredoča med seboj in sta žalostna?“ Zdaj Mu začne eden pripovedati žalostno novico, kako so viši duhovni in starašini ljudstva Jezusa po krivem v smert obsodili in križali. Tako sta učenca nepoznanemu prijatlu milo svojo težavo tožila in ložej jima je pri sercu. „Kakšni so pa vaši govori, kristjani! bi Jezus lahko tudi vas poprašal, govori, ki jih imate gredé ali stojé ali sedé?“ Kaj bi Mu vi zamogli na to odgovoriti? V svojo sramoto bi mu morali eni obstati: „Mi se pri svojem delu, po poti ne pogovarjamo od poštenih in še veliko manj od božjih reči, ampak nesramno naj rajše gučimo, še eden drugega zapeljujemo in nedolžne duše pohušujemo. Ali pa za kratek čas bližnjega obrekujemo, ga raznašamo in mu poštenje nevsmiljeno jemljemo. Ali pa se kregamo, pipljemo in se z jezikom vbijamo. Ali pa tudi, kedar priložnost nanese, preklinjamo in rzasajamo, da je groza in strah. Oj moji ljubi kristjani! kakošni govori so ti? Kaj bi Jezus rekel, ako bi se takim gerdim kvantačem pridružil? In kaj jim enkrat poreče, ko bojo stali na ostri sodbi in odgovor dajali od vsake besede? Naj jim bodi Bog usmiljen v tisti uri! zakaj, kakor sv. Duh pravi: „Zavoljo jezika jih je več pogubljenih, kakor pa z mečem pomorjenih. Hud

jezik je po besedah svetega Jakoba zapopadek vse krivice, ogenj, ki od pekla podkurjen, ves tek našega življenja požge; nepokojna hudoba, poln smertnega strupa.“ „Kjerkoli sta dva ali trije zbrani v mojem imeni, tam sem Jes v sredi med njimi;“ pravi Jezus. Z veseljem poslušaj in se raduje nad njih govori; med takimi pa, ki se pregrešno pogovarjajo, ni Kristusa, jim je le satan tovarš. Zatoraj želite vi, da bi se Jezus rad v vaši tovaršiji znašel, imejte vselej spodobne keršanske govore; potem se bo vsmiljeni Jezus tudi k vam pridružil in vas razveselil, kakor učenca dva v Emaus gredoča.

4. Ko zasliši namreč, kar jima serce teži, nju naj poprej po pravici pokrega, da sta tako slabe vere, potem jima pa iz sv. pisma dokazuje od Mojzesa do zadnjega preroka, da se je moralo tako s Kristusom goditi, ker bi drugače svet odrešen biti ne mogel; pravi jima, da je terpljenje Kristusovo že davno prerokovano bilo, da bi se toraj nikakor ne čudila ali se pohujševala nad njegovo sramotno smertjo, ampak tudi Njegove obljube se spomnila, da bode zopet od smerti ustal. Besede Jezusove jima serce hladijo; potrjena v veri molčita, upanje se jima spet nazaj povrača. Uči se iz tega, kristjan! božjo besedo pridno poslušati, in tudi tebi se bo zgodilo, kakor dvema učencema; sv. vera, ki ti je morebiti že na pol odmerla, ti bo zopet oživela in se globeje vkoreninila v tvojem sercu; keršansko upanje, nebeška ljubezen te bo na novo napolnila, mlačen si prišel, vnet za božjo čast, za zveličanje svoje boš odšel.

5. Čudne se nam morajo dozdevati besede Kristusove: „Ali ni bilo potreba itd. Tako tedaj še Kristus se ni mogel terpljenja zogniti, (da bi v svojo nebeško čast šel) Mi pa se zogiblujemo vsega terpljenja, se ga kmalo naveličamo in bi naj raji po rožah v nebesa prišli. O da bi si to pogosto v misel jemali, da ga ni pota v nebesa, kakor ternjevi pot križa, in da ga ni nobenega svetnika v nebesih, ki bi ne bil več ali manj hudega na svetu prenašal. Zatoraj ako se nam hudo godi v tej solzni dolini, povzdiguje svoje objokane oči proti nebesom, kjer pravični Bog stanuje in vsak zdihljaj, vsako prelito solzico z morjem veselja povračuje; zakaj, kakor sv. Pavl pravi: „Sedajno terpljenje se na primerjati časti in veselju, ki nas v nebesih čaka.“

6. Milo je Jezus učenca tolažil, upanje na križanega jima zopet obudil. Ravno tako pa še zdaj in vselej tolaži vsako dušo, ki po keršansko žaluje. Njegovo častitljivo ustajenje je glasna pridiga, v ktorej pobožno dušo takole nagovori: „Ustal sem in sem zopet pri tebi. Aleluja. Pred kratkim si žalovala in se jokala nad Mojim terpljenjem, pa zdaj ne joči se več, ker sem resnično ustal; zdaj sem kronan z nebeškim kraljestvom in z lučjo nevmerjočnosti oblečen. Kakor sem Jez od mertvih ustal, tako boš tudi ti z božjo pomočjo zbudena ustala na sodnji den z vsemi izvoljenimi. Zatoraj poskakuj od veselja in hvalne pesmi prepevaj, ker minila je ura žalosti in upanje večnega veselja se je zopet povernilo. Jez sem

ustajenje in življenje, živi kruh, ki je iz nebes prišel in svetu življenje daje. Jez sem dobri pastir in poznam svoje ovčice, ki me rade ubogajo in se Mene zvesto deržijo. Zatoraj ne bodi nepokorna ali žalostna, kakor da bi zapuščena bila. Jez te nisem zapustil, in te tudi ne bom. Pa v veliko rečeh te bom še skušal in kakor zlato v ognju očiščeval. In ob času britkosti se ti bom prikazal, te rešil vse nadloge in te s potokom veselja napajal. Potem boš iz lastne skušnje spoznala, kako resnične so Moje besede: „Jes sem zopet vstal in sem pri tebi, Aleluja.“ Glejte, tako Kristus keršansko dušo tolaži, ki Mu je zvesto vdana. Tudi njej bo od ljubezni do Jezusa serce gorelo, kakor dvema učencema današnjega evangelja.)

7. Hitro jima je čas minil poleg Jezusa in prej, ko sta si mislila, sta pred tergom Emaus, kamur sta bila namenjena. Zdaj se Jezus dela, kakor da bi hotel naprej hoditi; ali ona dva Ga prijazno silita, naj ž njima večerja in čez noč ostane. Priserčno Ga povabita: „Gospod, ostani pri nas itd.“ Ptuj popotnik se je jima v tem kratkem času, kar sta hodila ž Njim, tako prikupil, da Ga nista od sebe spustila. „Gospod, ostani itd.“ te besede nam vsem veljajo posebno v smertni uri, kedar se bo solnce našega življenja nagnilo in se nam večna noč napovedala. Oj takrat je Jezus naj boljši tovarš, naj zvestej prijatelj, kateri sam zamore smertne britkosti polajšati in pot pripraviti v srečno večnost. Zatoraj deržimo se Ga vse svoje žive dni, poslušajmo njegove zveličanske nauke, pa tudi spolnujmo jih; potem se nam bati ne bo, kedar se bomo odpravljali od tega sveta; Jezus nam bo milo na strani stal, prijazno nas za roko prijel in peljal v hišo svojega Očeta, kjer je za nas vse veliko prebivališč pripravljenih. Posebno ti keršanska mladina obojega spola, ki po nevarni stezi posvetne zapeljivosti hodiš, izvoljite si Jezusa za svojega tovarša po poti življenju in srečno bote došli do nebeškega cilja in konca. Mladost mine, kakor cvetje v vigredi, kakor voda, ki hitro memo teče, življenja leta zginejo, postarali se bote, prej kakor si mislite; prišle bodo leta, ko bote od celega sveta zapuščeni v kakem kotu zdihovali in smert pričakovali. Kaj bote takrat imeli od svojih mladih let, ako jih zdaj temu svetu darujete in grehu služite? Britka žalost vas bo terla in zgubljene leta vas bodo neznanu pekle. Ako pa zde Jezusa ljubite, Njegovo sveto gnado, angeljsko nedolžnost ohranite, potem se bo vaša starost zopet omladila, kakor vigredno polje, Jezus, vaš stari prijatelj, vas bo milo tolažil, vaše trepeče kosti poterdil, in vas po smerti v nebeško prenočišče vpeljal, kjer bote ž Njim vred pri gostiji sedeli, kakor učenca današnjega sv. evangelja.

8. Na njune prošnje namreč je Jezus ž njima šel; kar premoreta, Mu postrežeta, čeravno nista še vedela, koga pri sebi imata. Popotnik prime za kruh, ga blagoslovi, ga razlomi in pred nju položi. In kar se jima zasveti, na lomljenju kruha Jezusa spoznata, ki med njima sedi. Vesela groza ju obide, pa nista še besede iz-

rekla. Kar zginil je in ni Ga več med njima. Veselo se nazaj vrneta v Jeruzalem, svojim bratom apostelnom pripovedovat, kar se je po poti v Emaus zgodilo. Dokler sta Ga samo poslušala, nista Ga še spoznala; pa ko sta večerjala z njim, so se jima oči odperle. Tako bomo tudi mi, ako ne le samo slušamo Jezusa, ampak tudi delamo po Njegovih besedah, Ga spoznali, posebno ako radi k sv. obhajilu pristopamo, in nebeško večerjo z Jezusom zavživamo. Potem bomo tudi z njim pri nebeški večerji sedeli; tam bomo Jezusa še le prav spoznali, ker gledali Ga bomo od obličja do obličja, pa nam ne bo več zginil, ampak na vekomaj se nam gledati in vživati dal; še stregel nam bo pri tej prečudni mizi, nas vodil k studencem večnega življenja. Aleluja bomo takrat prepevali. Aleluja Jezus je od smerti ustal. Aleluja. Amen.

Pridiga za I. velikonočno nedeljo.

(Srečen, kdor veruje.)

„Tomaž ne bodi neveren, ampak veren.“
Jan. 20. 28.

Vvod.

Nepotrebno se mi zdi, vam še le evangeljsko prigodbo razkladati in vam vero v Jezusa priporočevati ko ste iz Njegovih lastnih ust čuli, kako je Jezus posvaril Tomaža zavoljo nevere njegove in kako Gospod Sam na to sili, da naj v Njega verujemo.

Kako malo jih je na zemlji srečnih, in še ti, ki se srečne rajtajo, še ti niso resnično srečni. Kaj pa je za druge, in sicer za večjo množico tacih, ko jih tarejo uboštvo, bolezni, preganjanja, obrekovanja, in vse sorte križi in nadloge; kaj je za take? Vzemi jim vero v Boga Očeta v nebesih, vzemi jim upanje sv. nebes, in imajo živ pekel že na zemlji! Mislím toraj, da mi ni treba, vas opominjati, da se terdno in zvesto deržite sv. vere. Danešnje dni pa naši veri veliko nevarnost proti, od vseh strani se vera spodkopuje in ljudem jemlje. Zatorej ne čudite se, da nam večkrat in tudi danes zopet od vere govorim in vas svarim pred nevero, zraven pa opominjam in prosim, naj se terdno deržite Jezusa in njegove sv. cerkve in sv. vere, ktero nas sv. cerkev uči. Pokažem vam torej petero sladkih resnic, kina drevesu sv. vere kakor zlate jabelka veselo cvetó in rastejo. Zvesto me poslušajte!

Razlaga.

1. Perva sladka resnica je ta: Sv. vera nam daje obilno pravega veselja. Brez sv. vere ni resnične zadovoljnosti, ni priserčnega miru, ni ljubezni med ljudmi. Le sv. vera nas v vseh okoliščinah mirne in srečne stori. Priča tega so nam celo neverneži, kakor se bere od nekega profesorja, ki je sam za se brez vere živel, pa je le dal svoje otroke prav skerbno v keršanski veri podnavkovati. Vprašan od svojih tovaršev: „Kako se tako napčno ravnanje ž njegovim brezverstvom strinja?“ reče jim: „Ker svojim otrokom več miru in obstoječega veselja želim, kakor sem ga jes imel; zato želim, da bi več verovali ko jes.“ Vidite iz tega, kako še zaničevaveci sv. vere niso si kos, tajiti koliko moč, koliko veljavo da ima sv. vera, in da le ona daje človeku srečo in mir.

2. Vera je zdravilo, tako rekoč balzam za vse dušne bolečine in rane. Tako piše sv. Hilarij: „Je takih zdravil, da v vsaki bolezni pomagajo;“ taka je tudi vera. Zakaj če je že vera zadostila, da je skoz njo hromi pri tempeljnovih vratih moč svojih udov od sv. Petra zopet prejel: kako ne bi tudi, če gre za odpravo kakega dušnega bolenja? Boleha pa naša duša, ako je njena pamet otemnela, volja oslabela, — vera pa vsemu temu pomoč prinese. Ona razsvetljuje pamet, kakor Jezus pravi: „Kdor v Mene veruje, ne hodi v temi.“ Ona kreпча in poterdjuje nam voljo za vse dobro, kakor drugoč Jezus pravi: „Ako ima kdo vero kakor ženofovo zernce, naj reče k tej gori: „Prestavi se tje in zgodilo se bo.“ Tako tedaj sama vera človeka po koncu derži, ga ravná, prav živeti in skoz to pravo srečo doseči.

3. Vera je pa tudi naj boljši škit zoper zalezovanje hudoga duha, kakor sv. ap. piše (Efež. 6, 16): „Pred vsem pa vzemite v roko škit vere, s katerim zamorete vse ognjene pšice hudobnega ugasiti.“ Vera je terdnemu turnu podobna v katerem se zoper njega vojskujemo, zavarovani za močnim zidom pred napadom hudičevim in v bran pripravljeni proti njemu. Res je sicer, kar sv. Peter piše: „da hudič hoci okoli kakor rjuveč lev in išče, koga bi požerl.“ Res je, da on v svoji hudobnosti nobene priložnosti ne pregleda, nobene reči neporabljene ne pusti, da bi nam zanjke nastavljal in škodoval. Zdaj nam zdraži naše lastno, spačeno meso, da po grehu poželjuje, zdaj nam ponuja dobrote in sladkosti goljufnega sveta, in nas v greh mika in vleče, zdaj nam pošlje pregrešne ljudi, svoje pomagače, da nas v greh šuntajo. Tako nas hudoba v greh sili in po grehu v pogubo. Ali ravno tako res je tudi, kar se na tistem kraju nadalje bere: „Njemu se vstavljajte v veri.“ Sv. vera vse še tako zvito skušanje hudoga premaga. Ona nam besede Jezusove v spomin zakliče: „Kdor hoče Moj učenec biti, naj sam sebe zataji.“ „O nečimernost vseh nečimernost, vse je nečimernost.“ „Človek ne živi samo ob kruhu, ampak od vsake besede, ki pride iz ust Božjih.“

„Zadosti ti je moja gnada, zakaj v slabosti se čednost popolnoma stori.“ Tako je tedaj sv. vera naj boljša bramba zoper vsakteri greh in vsaktero napeljevanje hudičevo, pa je tudi:

4. Naj boljša tolažnica v nesreči. To nam poterdujejo zgodbe keršanskih mučencev, od katerih sv. Pavl piše: „Eni pa so bili razpeti, ker niso hotli rešenja, da bi našli boljše ustajenje. Eni pa so zasramovanje in tepenje terpeli, zraven tudi železje in ječe; so bili kamnjani, prežagani, skušani, z mečem umorjeni; so okrog hodili v kožuhih in kozjih kožah, ubožni, stiskani, zatirani, katerih svet ni bil vreden, in so se potikali po puščavah, po gorah in berlogih in podzemeljskih jamah.“ (Hebr. 11, 35.) Pri vsem tem so se še veselili, kakor nas zopet apostoli učijo, „da so z veseljem šli spred Judovskega zboru, ker so bili vredni najdeni, za Jezusovega imena ali sv. vere delj zasramovanje in bičanje terpeti.“

Glejte, kakošno moč sv. vera ima, le ona zamore človeka vsred nesreče in hudih viharjev serčnega delati, da ne obupa. Ona mu pravi, da ljubeznjivi Oče nad nami čuje, brez kogar pripuščenja še en las z naše glave ne pade; da pa taiste skuša, ki se Mu dopadejo in da vse le k našemu pridu obrača; še za srečne naj se imajo vsi tisti, kateri se po nedolžnem jočejo in žalujejo, ker potolaženi, oveseljeni bodo. Celó v smertni uri nas vera ne zapusti, ko vse človeške podpore obnemorejo, ko se pozemeljsko veselje v grenkobo spreverže in le žalost in bridkost človeka obdaja. Le sveta vera je še takrat edina luč v temoti, edina zanesljiva palica, na katero se naj opirajmo in tako stopimo v neznano večnost. Še smert svojo nemilo lice zgubi, ako se pri luči sv. vere pogleda.

5. Kaj naj še rečem. Da je sv. vera edino zveličavna, nebeška stezda, po besedah sv. Paveljna: „Brez vere je nemogoče Bogu dopasti. Zakaj kdor hoče k Bogu pristopiti, mora verovati, da je, in da je tistim, ki ga iščejo, plačevavec.“ Toliko milijonov je izvoljenih — in vsi so to srečo dosegli, ker so verovali. Zakaj tako pravi Jezus Sam: „Kdor veruje, ne bo sojen, kdor pa ne veruje, je že sojen, ker ne veruje v ime edinorojenega Sinu božjega.“ „To je večno življenje, da spoznajo tebe, samega pravega Boga, in Jezusa Kristusa, kterega si poslal.“

Sklep.

Zdaj pa poglejte, ljubi moji! Letó sv. vero, katera edina že na tem svetu pravo srečo, na unem pa večno zveličanje v sebi zapopada, hočejo vam podreti in iz serca vkrasti. Hudi duh namreč, nevošljiv nam za neizmerno srečo, katera se nam ponuja, prav dobro vé, da, če vas bo kdaj na svojo stran potegnul, vas mora ob vero pripraviti, kakor je našim pervim staršem v paradizu naj pred vero na besedo božjo spodbil, potem pa jih v greh zapeljal. „Ni res, kakor vam je Bog žugal da bota umerla, ampak oči se vama bojo odperle in bosta kakor Bog.“

Tako jih še dan današnji slepi vboge ljudi, da si jih za svoje hudobne pogubne namene pridobi; jim vero iz serca jemlje, da jih potem lahko premoti in vgonobi. Oj kaj je vendar naše življenje brez vere? Nesrečno, da Bog se vsmili. Glejte! koliko jih je vbogih ljudi, da si morajo s težkim delom svoj kruh služiti, nimajo vesele ure na svetu, povsod stiskani, nadlegovani. Le vera je še njih tolažba na tej revni zemlji, vera, ktera jim vsaj unkraj groba kaj boljšega obeta. Vzemite jim še to upanje, in ne bo jim več na svetu obstati. Zatoraj piše sv. Pavl: „Ako mi samo zato življenje upanje imamo, smo naj nesrečnejši med vsemi ljudmi.“

Pa vzemimo si tudi človeka, ki ga sreča v svojem naročji pestuje, pa brez vere; nikar ne mislite, da je res srečen. Saj prave zadovoljnosti ne vživa. Podoben je ladiji, katero peneči valovi po širokem morji sem in tje gonijo in premečujajo, dokler je na skrito skalo ne našenejo, kjer se razbije in vtone. Podoben je hiši, ktera nima ne strehe ne okenj, da brez zadržka dež in sneg noter leti in veter hrufe po njej in po zimi nima ogrevajoče peči in ni mogoče stanovati ali obstati v njej. Naj se tudi nevernežu nekaj časa po volji godi, časi se predeljujejo; priti znajo bolezn, vime in djano je za kratko srečo brez vere. Kaj takega človeka družega čaka, ko obupnost?

Od tod pride, da taki neverneži, kedar ne vedó več, kaj in kam se sami ob življenje spravijo in vmerjejo kakor taki, ki nimajo upanja ne tukaj ne tamkaj. Zatoraj, ljubi moji! bodite pazljivi, da ob sv. vero ne pridete, posebno današnje dni, ko jih toliko krivih prerokov okoli lazi, tudi okoli kmečkih ljudi, da jih pačijo, jih ob naj drajši zaklad, sv. vero spraviti hočejo. Ako vam tedaj kdo s takim govorjenjem pride, bežite pred njim, bolj kakor pred strupeno kačo ali modrasom. In ako se vam kdo smeji, ker se še svoje stare — keršanske vere držite, naj se smeji; na zadnje se bo vidilo, kdo se je vkanil, kdo se goljufal, vi ali pa on. Vi si pa obljubo Jezusovo za vodilo, to je za stebru svoje vere vzemite: „Nebo in zemlja bota prešla, moje besede pa ne bojo prešle.“

Od kače se pripoveduje, da kedar je v nevarščini, si le za glavo skerbi, da jo otme, drugo truplo jej za glavo še zraste. Zatoraj nas Jezus opominja: „Bodite modri kakor kače.“ In ta naša modrost naj v tem obstoji, da si rešimo, kar je naglavnega v našem življenji, sv. vero. Naj ste si vbogi, ako le terdno verujete in bote v nebesih bogati; sv. vera je prava bogatija, katera vse pozemeljsko presega. Naj ste si zaničevani, vera vam pravo veljavo daje pred Bogom, veljavo, katera večno obstoji, ako z vero vred tudi keršanske dela družite, ker je vera brez dobrih del merta sama v sebi.

Res je, kakor sv. Avguštin pravi: „Ni večega bogastva, ne večih zakladov, ko sv. vera; ona reši grešnike, razsvečuje slepe, ozdravlja bolne, opravičuje verne, množi pravične, prinaša spokornikom odpušcanje, krona mučence, poterdjuje device, posvečuje meš-

nike in nas deležne stori z vsemi angelji večnega kraljestva večnega Boga.“

Toraj, ohranimo si jo, naj velja kar rado, naj vsi odpadejo okoli nas. Enkrat se nam bó reklo: „Ne bojte se, majhna čreda, ker vašemu Očetu je dopadlo vam dati kraljestvo.“ In bomo, kar zdaj živo verujemo, razkrito gledali; s sv. Tomažem bomo tudi mi klicali polni veselja: „Moj Bog in moj Gospod.“ Amen.

Pridiga za II. povelikonočno nedeljo.

(Znamenja dobrih Kristusovih ovčic.)

„Jes sem dobri pastir in poznam svoje, in moje poznajo mene.“

Jan. 10, 14

V o d.

Nič lepšega ni viditi pod solncem, kakor čredo okrog skerbnega ovčarja lepo zbrano, pridno družino poštene hiše okrog hišnega očeta in pa keršanske farmane okrog dušnega pastirja, ki ga radi poslušajo. Nad tako čedo, hišo in faro božje oko počiva in božji blagoslov je pri njej doma. Oj naj bi mi dušni pastirji vsi z Jezusom reči zamogli: „Jes sem dober pastir in poznam svoje, in moje poznajo mene.“ Toda veliko, veliko še pogrešamo pastirske skerbi in bati se nam je, da ne bi enkrat sila težko rajtingo dajali za duše nam izročene! Naj bi pa tudi keršanske ovčice kristjani bili, kakor jih Jezus želi brumni, pohlevni, vredni, Njegovi nebeški čredi prišteti biti. Po katerih znamenjih se pa poznajo prave ovčice Jezusove? To naj vam razkladam v sedajnem govoru. Mislím, da se ne bote spodtikali, če vas ovčice imenujem, ker tako je tudi ljubi Jezus vas imenoval, kakor ste v današnjem sv. evangelju slišali. Saj je tudi sv. Petra za višipastirja postavil, rekoč: Pasi moje ovce. Poslušajte tedaj kakor pridne ovčice glas svojega pastirja, kateri le vaš blagostan, vaše zveličanje želi.

R a z l a g a.

1. Pač lepo pogledati je čredo okoli pastirja, ki se ga ovčice rade deržijo, za njim tiščijo; vsaka bi rada bližej njega prišla, kakor

bi vedele, da jih pastir ljubi in na dobro pašo žene. Pa jih tudi res ljubi, jih pozna in po imenu kliče, in naj večja njegova skerb je, svojim ovčicam dobre in zdrave pašnike poiskati in nič ga bolj ne veseli, kakor če se rade pasejo in čedalje lepši se redijo. Pogledajte tukaj živo podobo keršanske fare, kjer se kristjanje kakor zveste ovčice svojih dušnih pastirjev obnašajo, za njimi hodijo, njih glas poslušajo, kedar jih vabijo in vodijo na nebeško pašo. Res srečna fara, kjer ena vez, ena tesna vez duhovnike in farmane veže in skupaj derži, kjer zaupanje in ljubezen med njimi živi! Ja to je prvo znamenje pravih Kristusovih ovčic, da svoje dušne pastirje za take spoznajo in veselo za njimi hodijo. Zna se sicer iz pravičnega vzroka primeriti, da svoje pastirje zapustiš in se drugih deržiš; postavim če te kaka posebna pobožnost ali kak poseben namen kam drugam vleče, ali če kaj takega na sercu nosiš, kar se ne upaš svojim domačim gospodom odkriti, ali pa misliš, da ti bojo ptuji pastirji prej in bolj pomagali, znajo tudi okoliščine take biti, da ti v to ali uno cerkev bolj kaže, kakor doma; tako ti cerkev nikakor ne brani, na ptuje hoditi iz fare, ker povsod je božje kraljestvo in zmirom veljajo besede Jezusove (Jan. 4, 21. 25): „Žena verjemi mi, pride ura, ko ne bote ne na tej gori, ne v Jeruzalemu molili Očeta . . . Pride ura in je že zdaj, ko bodo, kateri prav molijo, Očeta molili v duhu in v resnici; tudi Oče namreč hoče, da so taki, kateri ga molijo. Bog je duh, in kateri ga molijo, morajo ga v duhu in resnici moliti.“ Ali pa le samo iz nečimernosti ali nemarnosti ali pa celo za kratek čas, ali še iz slabjšega namena, znabiti še grešnega, se svojih pastirjev zogibati in po drugih farah se klatiti, je očitno znamenje malopridne ovčice. Zatorej, ljubi moji! ne prepovedujem, kam drugam hoditi, vsaj v časih, kedar okoliščine tako nanesó. Ali za navadno tukaj sem hodite v svojo domačo faro, k sv. Štefanu; tukaj ste bili kerščeni in so se nebesa takrat nad vami razgernile; od todi tudi za vsakega izmed vas naj bližnja steza v nebesa pelje. Zunajni pastirji ne bojo za vas rajtinge dajali, mi pa; zato ste pa tudi dolžni, deržati se nas.

2. Pa ne samo deržati se nas, temuč tudi poslušati glas svojih pastirjev ste dolžni; to je drugo znamenje pridnih Kristusovih ovčic. Naj že slišijo ga na pridigi ali keršanskem nauku, v šoli ali spovednici, na bolni postelji ali pri drugih priložnostih, očitno ali na samem; naj jim bo priležno, ali neprilozno hvaljeni ali posvarjeni; saj Kristus večna Resnica pravi: „Kdor vas posluša, mene posluša“, in sv. Pavel enako opominja svojega učenca Timoteja (II. 4, 2): „Oznanuj besedo, ne jenjaj, bodi si priložno ali ne priložno, prepričaj, prosi, svari z vsem poterpljenjem in ukom.“ Saj veste, da vsaka beseda iz ust božjih namestnikov, akoravno včasih grenka resnica je le k vašemu pridu in zveličanju govornjena. Naj si bojo duhovnik, kakoršni radi, ne na njih djanje gledati, ampak njih be-

sede poslušati je Kristus zapovedal. Želeti bi pač bilo, da bi bilo naše življenje vsigdar živa pridiga in poterjenje tega, kar vas učimo. Tako je tudi naša dolžnost, in se bomo tudi zavoljo tega enkrat oostro odgovarjati imeli nebeškemu pastirju, kakošne zglede smo vam dajali. Dokler se pa to po človeški slabosti, s katero se tudi mi vojskujemo, še ne godi, in naši zgledi z našimi nauki skrižem pridejo, veljajo besede Kristusove (Mat. 23, 2. 3): „Vse tedaj, kar koli vam rekó, spolnujte in storite; po njih delih pa ne delajte, ker pravijo, pa ne storé!“ Kakorkoli je Jezus pismarjem in farizejem njih hudobijo in malopridnost očital, vendar njih nauk je zagovarjal; in akoravno so bili zapriseženi sovražniki Jezusovi vendar so ljudstvo prav učili in mu nebeško resnico razlagali. Taka je še današnji dan. Ne ravnajte se po nas, ako kaj pohujšljivega nad nami zagledate, pa nikar naših naukoŵ ne zaničujte. Znabiti, da se učenik zavoljo slabega obnašanja pogubi, poslušavci njegovi pa se le bodo zveličali. Naj si bodo duhovnik še tako malovredni, da le Jezusovega nauka ne popačijo in ga čistega učijo. Zveličane ovčice, ktere svojega pastirja glas rade čujejo, in ga kakor glas boŵji sprejemljejo; nebeški pastir jih bo pohvalil.

3. Toda kaj bi pomagalo, naj bi se ovčice še tako rade pastirja derŵale in ga tudi poslušale, pa bi ga ne vbogale? Zato je pokoršćina a tretje znamenje pridnih Kristusovih ovćic; zakaj pokoršćina, vbogljivost je pot v nebesa, nepokoršćina je pa še angelje iz nebes pregnala. „Dajte mi svoje serca, svojo voljo in jes vam hoćem nebesa dati;“ tako slobodno vsak dušni pastir svojim ovćicam in tudi jes vam porećem.

Oj kako teŵka je butara, ki jo nosijo duhovni pastirji! Sveti Gregor pravi, da je njih opravilo še za angeljske rame preteško. Le radovoljna pokoršćina jim ga zamore polehćati, zatorej pa tudi, za skerbne dušne pastirje nić hujšega ni, kakor pa nevbogljive, terdovratne, svojeglavne ovčice pasti, ktere jim pri vsaki priloŵnosti nadleŵnost delajo in njih dušno pastirovanje ovirajo. Vi pa, ljube duše! nikar med njimi ne bote: „Bodite pokorni svojim spovednikom in bodite jim podloŵni; zakaj oni čujejo kakor taki, kteri bodo za vaše duše odgovor dajali, da z veseljem to delajo in ne zdihovaje; to bi namreć ne bilo za vas dobro.“ (Hebr. 13. 17). Pastirji ne bi mogli po pravem potu vas voditi, ako bi se jim zoperstavljali in njih dobre namene v nić devali. Njih prizadevanje bi bilo zastonj, in vi bi si le hujšo rajtingo za den sodbe nakopali. Zatõraj še enkrat: bodite vselej vbogljive ovčice svojih pastirjev! Naj vam ravno grešno veselje kratijo, naj vam marsikaj nakladajo, kar se vam ne prilega, naj vam sedajni svet pokoršćino do vaših duhovnikov odsvetuje in vas od njih odvraćuje, — ne dajte se zmotiti, ne bo vaša škoda, ako v cerkveni pokoršćini stanoviti in nepremakljivi ostanete; pać pa bo vaš naj obilnejši dobićek, po besedah sv. Duha:

„Kdor se sam premaguje, je boljši, kakor kdor cele mesta premaga. Pokorni pa bojo zmage pripovedovali.

4. Četerta lastnost pridnih ovčic je spoštovanje do pastirjev. Kakor namestnike Kristusove, kakor srednike med Bogom in seboj, kakor delivce božjih gnad jih imejte. „Kdor mešnike časti, samega Kristusa časti; kdor pa jih zasramuje, Kristusa zasramuje.“ Brumni kralji in cesarji so se jim priklanjali, kakor takim, kateri so od Boga poslani, in najmogočnejši, naj slavnejši rimskih cesarjev, Konstantin veliki, kateri je prvi keršanstvo po celem cesarstvu vpeljal, ni hotel na prvem Nicejskem cerkvenem zboru (l. 325) pred škofi sedeti, kakor se mu je ponujalo, ampak na zadnjem prostoru za njimi iz same časti do duhovnega stanú. Tako tudi vi, ljubi moji kristijani! Akoravno ne morete slabih del duhovnikov hvaliti, spoštujte vsaj njih preimenitni stan, njih previsoko oblast! Kako žalostna je pač današnje dni, da se duhovni stan od vmazanih jezikov toliko zaničavljja, in ravno od takih naj več, kateri so sami naj slabši; in vendar hočejo, da bi duhovniki sami angeli bili; jih gerdo obrekujejo, njih slabosti brez vsmiljenja grajajo in raznašajo in tako naš stan ob potrebno čast in veljavo spravljajo, pa tudi strašno veliko pohujšanja narejajo. To je očitno znamenje malopridnih ovčic. Nad slabostmi svojih duhovnikov bi imeli kristjanje le žalovati in se jokati, ne pa radovati in z rokami ploskati; od njih govoriti pa je naj več varnosti treba, da se pohujšanje ne razseva. Čujte, kako cesar Konstantin govori: „Ako bi jes videl duhovnika grešiti, s svojim lastnim cesarskim plaščem bi greh pokrili, da ga nihče ne vidi in se ne pohujša.“ Naj bo toraj tega pobožnega cesarja zgled tudi vam v posnemo in beseda sv. pisma za vodilo: „Boj se Boga iz celega serca, in Njegovega mešnike v časti imej.“

5. Ovčice se hvaležne skažejo proti svojemu pastirju; veselo skakljajo za njem, mu roko ližejo, ktera jih vodi po dobrih pašah. Tudi kristjanje bi imeli hvaležni biti svojim dušnim pastirjem, kateri so njih naj boljši prijatelji in dobrotniki, ker za njih večno srečo skerbijo in torej zaslužijo, da jim oni ves njih trud s hvaležnim srcem povračujejo. Ako jim duhovni grešno veselje prepovedujejo, čednosti pa priporočajo, to le iz sv. evangelja govoré, ker drugače v nebesa priti ni kos. Le neumeži se hudujejo nad duhovniki, ki jim resnico povejo in jim z gerdo nehvaležnostjo vračajo in plačujejo njih dobri namen; pametni pa morajo spoznati, da je to le naša dolžnost, jim za naj veči prid in dobiček; zatoraj nam bojo hvalo vedeli za to. Kako mora vendar skerbnega pastirja boleti, ko vidi, da se vse njegovo prizadevanje malo ali celo ne spozna, da žanje za vso svojo ljubezen le sovraštvo, za vse svoje dobre namene le vkljubovanje! Ne bodite vi taki, ampak hvaležni se skazujte za duhovne dobrote; to bode Bogu dopadlo, vam pa obilno blagoslova donašalo. Ta vaša hvaležnost naj vas priganja duhovnemu delavcu dajati, kar mu gre, zakaj: „Vreden je delavec svojega

plačila“ — in „kdor altarju služi, od altarja tudi naj živi.“ Nič geršega ni, kakor če se farmani s svojimi dušnimi pastirji za plačila delj pipljejo, jim povsod pritergujejo, jim nevoščljujejo za njih dohodke in tako jim življenje grenijo. Zadovoljnost pastirjev, in radodarnost ovčic v tem, kar njim po pravici gre, ste znamenji prave Kristusove črede.

Ako se pa od ene strani preveč tirja, od druge pa skopo odrajuje, ondi se duh Kristusov pogreša. Zatorej bodite hvaležni ne za nas delj to rečem, ampak za vas delj, bodite hvaležni! Naj smo si ravno slabi služabniki božjih skrivnost in vašega zveličanja, vendar upam se reči, da naj manjša duhovna služba, ki jo vam storigimo, več velja kakor ministerska služba pri cesarjevem tronu, ker to, kar je duhovskega ne da se primerjati temu, kar je tega sveta. Radi bojo potem vaši dušni pastirji med vami služili, vašim dušam stregli, in vam stoterno povračali, kar jim dobrega storite iz dobrega serca!

6. Še eno dolžnost pridnih ovčic ne morem zamolčati, moliti namreč za dušne pastirje, naj jih Bog razsveti, naj jih s pravo gorečnostjo in s potrebno močjo napolnuje, naj jih uči, svojo izročeno čredo zvesto in zveličansko pasti in voditi. Kdor za duhovnike moli, le sam za se moli, ker sad te svoje molitve le njemu služi, ker blagoslov božji na duhovno pastirovanje rosi in ga rodovitnega stori. Zato so že prvi kristjanje v Jeruzalemu za sv. Petra molili, akoravno je bil pervak apostolov, in angelj božji ga je iz ječe rešil. Ravno tako se sv. Pavel v molitvo svojih spreobrnjenecv priporoča naj mu s svojimi prošnjami pri Bogu pomagajo, kraljestvo Kristusovo širiti. Vsak človek je božje milosti potreben, pa še bolj dušni pastirji, kateri toliko duš na svoji skerbi imajo, da svoje težavne dolžnosti na tenko spolnujejo in v svojem duhovnem poklica zvesti in stanovitni ostanejo. „Ako prav pomislite, — pravi sveti Avguštin, ljubi bratje! spoznali bote, v koliki nevarnosti se mešniki Gospodovi znajdejo. Zakaj ako bo na sodnji dan že vsak za sebe težko odgovor dajal, kaka bo še le za mešnike, kateri bodo za toliko duš odgovorni?“ — Zatorej nikar ne mislite, da ste že svoje storili, ako svojim dušnim pastirjem zbirko ali druge plačila odrajujete; temuč nobeden dan naj ne mine, da ne bi svojih prošenj pošiljali pred božji tron za duhovne predstojnike, naj jih Bog podpira v njih preimenitnem opraviilu, v skerbi za vaše duše. Povem vam, ta vaša molitev bo Bogu posebno všeča, božji blagoslov se bo nad vami razlil, pastirska palica bo med nami lepo cvetela in vi bote pod njo obvarovani peklenskega volka, vi bote prave Kristusove ovčice postali.

Sklep.

Ljubi moji! Že je — let, kar sem bil za vašega duhovnega pastirja vmeščen ali inštaliran. Bog vé, kako sem kaj svoje duhovne dolžnosti do vas spolnoval! On mi naj bo milostljiv, kedar bo postavil svojega hlapca na pravico! Vi pa, ljubi moji! skerbite, da bote te šestere znamenja pridnih ovčie nad seboj imeli. In kedar pride pastir pastirjev, poslal bo svoje angelje pred Seboj, odbirat pridne ovčice od kozlov; one bojo na desno, te pa na levo postavili, in Jezus nebeški pastir, jih bo sodil. K tem na levi strani poreče: „Poberite se spred Mene, zakaj Jes vas ne poznam.“ Svoje izvoljene ovčice pa bo poklical k Sebi v nebeški raj in jih tamkaj za vselej okoli Sebe zbral, ondi bojo ven in noter hodile in življenje imele; jagnje božje jih bo vodilo po naj lepših pašah in napajalo jih iz studenca večnega življenja; le ena čeda le en sam pastir bo, Kristus naš Gospod, mi pa Njegove ovčice; godilo se nam po besedah sv. Petra (I. 5, 4): „Kader se bo prikazal poglavar pastirjev, prejeli bote krono časti.“ Zapeli bomo tistokrat: „Čast Bogu našemu, ki sedi na sedežu in Jagnjetu! Hvala in slava, modrost in zahvala, čast in krepost in moč bodi našemu Bogu, od vekomaj do vekomaj Amen.“ (Apoc. 7, 10, 12.)

Pridiga za III. povelikonočno nedeljo.

(Kratko veselje — večna žalost; kratka žalost večno veselje.)

„Kaj je to, kar pravi; malo? Ne vemo, kaj govori.“
Jan. 16, 18.

Vvod.

Vsi žalostni so učenci Jezusovi obstopili in poslušali pri zadnji večerji Njegove poslednje nauke, Njegove slovo jemlječe besede, v katerih jih še tolaži zavoljo svojega odhoda. Pravi jim, da ne bo njihove ločitve čas predolgo terpel, ampak da Ga bodo v kratkem po Njegovem vstajenji zopet vidili in se veselili. Ravno to je pa tudi nam rečeno: „Črez malo.“ (I. Jan. 2, 18.) To malo časa je naše sedajno življenje, v katerem se nam je truditi za srečo nebeško;

potem se pa začne veselje, ki ga nam nobena nevihta, nobena sovražna moč odvzeti ne bo kos.

Kaj je to, kar pravi: „Črez malo?“ Na to naj vam danes odgovor dam; toraj rečem:

1. Črez malo grešnega veselja pride dolga, večna žalost;

2. Črez malo pobožnega truda in vojskovanja dolgo, neminljivo veselje. Poslušajte!

Razlaga.

1. Vsak pameten človek si bo pri slehernem opravilu ali kupčiji prerajtal, koliko kaj bo dobička, ali pa le zgube in škode; in ako mu ne kaže, pustil bo, ne bo se lotil takega dela.

a) Primerimo sedaj zgubo, ki jo grešnik ima z veseljem, ki ga uživlja. Kratko je uživanje, le tako rekoč en trenutek, ene ure, par let terpi, zraven pa je še namešano z grenkim pelinom hude vesti in z vednim strahom zasluženih šib; zmešnjave, nemir ga povsodi spremljajo, kazen greha mu vedno za petami hodi. Verh tega kaj grešnik zgubi? Kaj za prepovedano grešno sladnost zastavi? Da vam na kratko rečem: „Nebesa,“ to je neizmerno morje veselja in radosti. Nečistnik da za preminočo, nagnusno sladnost večno gledanje preljubeznjivega Boga; požrežnež, pijanec za eno razujzdano dobrovoljo in kratkočasenje cele potoke nebeških sladkost; lakomnik za malovreden dnar, ki ga prej ali slej rija sne, prebogate zaklade; prevzetnež, napuhnež za nečimerno čast, po kateri hlepi, kraljevo veličastvo; in tako vsak grešnik; en krajcar ima dobička, celi milijon pa zgubi. Kje je to razmera med tem, kar mu greh prijetnega ali koristnega prinaša, koliko pa vzeme? — Lepa pravica bilo je pri Judih pervorojenstvo; bila je ž njim sklenjena prednost sodnjiške in duhovne oblasti črez svoje brate in pravica do dveh delov cele dedščine. In te prelepe pravice je Ezav, pervorojeni sin očaka Izaka, svojemu mlajšemu bratu Jakobu za lečno jed odstopil (I. Mojz. 25, 29—34). Ravno tako zapravi grešnik za malovredno lečo pozemeljskih dobrot pervenstvo božjih otrok, prebogato dedščino sv. nebes. Zares slaba zamemba, slaba kupčija!

b) Zdaj pa še očitno škodo pomislimo, ki si jo nakoplje, ojstre kazni, ki ga čakajo za greh; tako bomo še bolj jasno sprevideli, kako neumno da ravna grešnik, kolika neumnost da je greh. Od Jonatana, Savlovega sina se bere, da je zoper prepoved svojega očeta, le nekoliko medú pokusil in zategovoljo mu je Šavl smert prisodil; le na prošnjo celega ljudstva mu je prizanesel. Taka je tudi z grešnikom; le maličko grešnega sadu si vžije in mora za večno vmreti, tako hude kazni terpeti, da se z nobenimi človeškimi besedami dopovedati ne morejo.

Naj bi si kaznen greha le tako dolgo terpela, kakor greh, bi še bilo. Tako pa — kratko se razveseliti, zato pa ne le eno uro, en den, en teden ali mesec, eno ali več let, 100 ali 1000 ali milijonov let, temuč brez konca in nehanja terpeti in sicer neizrekljivo terpeti, muke od katerih mi tukaj še nobenega zapopadka nimamo, zares naj večji norec mora biti, kdor se v tako nevarščino postavi. Naj človeka le glava ali zob boli, kako se že vije, ni mu obstati; in vendar je še ozdrava in rešenje mogoče, tudi najhujšemu bolenju konec stori vsaj smert. Tamkaj pa le vselej terpeti in več ko si terpijo, bolj pridejo k spoznanji, kaj se pravi, večno terpeti, tako da pogubljen pri tem samem spominu strah in groza prehaja, ki je zdaj nobeden človek ne pozna; zares kakor sveti Avguštin pravi: „Kratko je, kar razveseljuje, večno pa, kar mučuje.“

Zdaj pa povejte mi: Je greh toliko vreden, da se človek za njega ob naj večjo srečo pripravi in v brezden nesreče pokoplje? Meni se zdi, da bi bila nora kupčija! Resnično in stanovitno osrečiti nas greh tako ne more, še na tem ubogem svetu ne; pač pa nam greni še to betvo zadovoljnosti, ki bi jo drugače lahko vživali, po tem revnem življenji pa nas v morje terpljenja potopi. — Kaj mora tedaj modrejšega biti, kakor grešne pošasti zогibati se, kjerkoli nas sreča; zогibati se je od leve in desne strani, po dne in po noči, v mladih kakor v starih letih; in ako smo že v greh zapleteni, se mu odtergati, naj velja kar rado, naj nas ravno tako boli, ko da bi si oko izderli ali roko in nogo odsekali; zakaj boljše nam je z enim očesom, z eno roko in nogo v nebesa priti, kakor itd.

2. Kakor pa ni nobene primere med grehom in njegovim plačilom, ravno tako je ni med dobrim, kar človek tukaj seje in kar si bo tamkaj žel. Pa taka mora biti, in da je res taka, se lahko iz sv. evangelja prepričamo. Evangeljski bogatin je le drobtine vbojemu Lazarju odrekel in zavoljo tega je bil obsojen, da strašno terpi v peklenškem plamenu, da si še ene kapljice vode ne dobi, da bi si svoj prežgeči jezik vsaj nekoliko ohladil; nasproti pa ljubi Jezus reče, „da vsak, kateri drugemu en požirk vode podari iz dobrega serca, iz pravega namena, ne bo brez plačila;“ in od taiste evangeljske vdove, ki je pri darovanji v Jeruzelemškem tempelju le par beličev v škrinjico djala, pravi, da je več kaj dala, kakor bogati farizeji. (Mark. 12, 41—42.)

Le eno kratko, čisto lahko zatajenje samega sebe, le ena serčna molitev, še en sam pobožen zdihljaj, le ena mala miloščina, da se ti še toliko ne pozna, ko da bi ti en las s tvoje glave spadal, eno priterganje pri jedi ali pijači — koliko bogastva, koliko časti, koliko veselega vživanja in zveličanja ti bo doneslo! Zares dober plačevavec je Bog, ki ne priterguje, ampak Njemu storjene službe po vsi svoji obilnosti povračuje. Malo On od nas tirja, veliko pa da; zadosti Mu je sama volja in nebesa so tvoje, kakor je ena sama prošnja desnega razbojnika: „Gospod! spomni se me itd.“ mu sv.

raj odperla. Tudi tukaj velja, kar Jezus v današnjem sv. evangelji pravi: „Čez eno malo in Me bote zopet videli in se veselili in vsega veselja vam nihče vzal ne bo.“ Kratko bolenje, ki ga nam keršansko življenje napravlja, se ti bo v večno veselje, kratka nadloga in stiska v večno radovanje, kratko zaničevanje v večno čast, vsaka kapljica sedajne britkosti v morje sladkosti spreobrnila. Zakaj tako piše sv. apostol (II. Kor. 4, 17): „Zakaj naša sedanja, kratka in lahka nadloga nam pripravlja nezmerno visoko, večno čast, ktera vse presega.“ Kaka malenkost je vendar to, kar človek za Boga stori ali terpi in kakošno plačilo bo za to prejel! Ali ni to dobra kupčija za nas? Ali se mar bomo obotavljali, storiti, kar nam toliko dobička verže? Oj naj nas neskončna dobrotljivost našega Boga spodbuja, se zvesto potegovati za vse dobro, pridno vojskovati se v v božjem kraljestvu, ker toliko plačilo nam je obljubljeno. Res, kakor nas ljubi Jezus tako živo opominja: „Delajte, dokler je den; pride noč itd.“ Zdi se mi, da rod za rodom tišči in da je vsakemu svoj čas odločen, da si naj prizadeva in služi denar nebeški. Kratko je delo, večno pa plačilo; zakaj tako govori sv. Duh: „Blagor jim, ki v Gospodu umerjô, zakaj njih dela grejo za njimi.“ Oj ne zastajajmo za drugimi, ne mudimo se, ne tratimo zlatega časa, kteri tako naglo beži, ampak obračajmo ga k svojemu pridu, da si pridobimo obilno žetev vsega dobrega; zakaj sejemo le kratko, želi in spravljali pa bomo večno.

Sklep.

Naj bo tedaj kratki posnetek današnjega sv. evangelja za nas to-lé: „Črez malo — in ne bo nas več; zginili bomo iz tega sveta, kakor smo bili prišli; ne bo od nas več ne sluha ne duha, kakor ga od naših prednikov ni, ki so pred nami vmerli. Le eno nam ostane, kar smo si hudega ali dobrega storili; to poneseo seboj. Toda kakošen razloček! Kako neizmerno prihodnje plačilo sedajno delo prevaga! Kratko grešno delo, in vživanje večne strahote, — kratko pobožno življenje večno radost za seboj pripelje (Rimlj. 2, 7): „Kteri bo povernil vsakemu po njegovih delih; tistim sicer, kteri po stanovitosti dobrega djanja slave in časti in nestrohljivosti iščejo, večno življenje.“ Mislim, da pri tem takem ne bomo dolgo volili ali izbirali; proč od nas, kar nam le goljufivo srečo obeta, zadnjič pa v jamo večne nesreče potisne, ampak to naj bo naš delež, to naša skerb, da si večno obstoječe dobrote pridobimo. In kje jih bomo našli, razun v Bogu? Ó da bi ljudje zastopili, da ni prazna beseda, kar sv. Janez piše (I. 2, 17.): „Svet prejde in njegovo poželenje. Kdor pa stori voljo Božjo, ostane vekomaj.“ Nikar ne tožujmo, da ljubeznjivi Bog preveč od nas tirja, kakor taisti evangelijski leni hlapec, ki mu je bil le en sam talent izročén, pa še tega je zakopal; in kedar ga gospodar na rajtengo pokliče, izgovarja se rekoč: „Go-

spod vem, da si terd človek, da žanješ, kjer nisi razsipal, in sem se bal, ter sem šel in skril tvoj talent v zemljo; glej! tukej imaš, kar je tvojega. Njegov gospod pa je odgovoril: Hudobni in leni hlapec, vedel si, da žanjem, kjer nisem sijal, in pobiram, kjer nisem razsipal. — Verzite ga v zunanjo temo; tam bo jok in škripanje z zobmi.“ (Mat. 25, 24, 25.) Gospodar pa mu je vkažal roke in noge zvezati in ga vreči v zunanje temnice, kjer bo jok in škripanje z zobmi. Bodimo temveč pridnemu hlapcu podobni, kateri je svoje talente z modrim barantanjem podvojil, pa mu je bilo od Gospoda rečeno: „Prav, dobri in zvesti hlapec! ker si bil v malem zvest, te bom črez veliko postavil; pojdi v veselje svojega Gospoda.“ Amen.

Pridiga za IV. povelikonočno nedeljo.

(Nevera je hudobna in nesrečna.)

„Kedar pride sv. Duh, bo svet prepričal greha, in pravice in sodbe; greha sicer ker niso verovali v me.“

(Jan. 16, 8.)

V v o d.

Med drugimi tolaživnimi besedami, ki jih je Jezus pri zadnji večerji k svojim učencem govoril, bila je tudi ta-lé, da gre k Očetu, in bi se imeli zavoljo tega, namesti preveč žalovati, le veseliti, da jim bo tolažnika sv. Duha iz nebes poslal, ki drugače ne bi prišel. Ob enem pa tudi naznanja, kaj bo delal sv. Duh, da bo svet prepričal greha nevere, da v Jezusa niso verovali vkljub vsem prečudnim znamenjem, ki so se po Njem godile; prepričal ga pa tudi Jezus bo nedolžnosti in pravičnosti, in zadnjič prepričal obsodbe hudega duha, ki je bil po smerti Jezusovi na križu premagan.

Ostanimo pri prvi besedi, da bo sv. Duh svet prepričal greha nevere v Jezusa in k temu prepričevanji naj tudi jes danes nekaj pripomorem. Govoriti vam danes hočem od nevere in vam pokažem:

1. kako hudobna da je nevera, pa tudi
2. kako nesrečna da je nevera.

Ljubi Moji! Že sem vam večkrat od nevere govoril, vam razkazoval kako nemna in kako prederzna da je nevera; danes pa

naj vam razkažem, kako hudobna in nesrečna da je nevera. Nič drugega pri tem ne želim, kakor da bi vsi neverci spoznali, kam grejo. Naj sv. Duh jih in nas razsveti pri tem premišljevanji.

Razlaga.

1. Nevera je hudobna. Nevera je zapopadek vse hudobije, ona nagiblje k vsem grehom, napeljuje, da se prelomijo vse božje cerkvene in deželjske postave. Kdor je vero zgubil, tudi strah božji je zgubil, in kdor Boga za naj višega Gospoda ne pozna in se Ga več ne boji, koga še bo spoznal, koga na zemlji se bal? Nevernež nima vesti; kjer le more koga goljufati, da ga kazen ne doleti, ne bo maral za nobeno krivico; in naj si bo zakonska zvez še toliko sveta, nerazrušljiva, naj iz prešestva še toliko nesreče, pohujšanja, nemira pride, on ne porajta na vse to, ampak doprinaša po svojem mesenem gnani hujši kakor brezumna črna živina. — Druge nesrečne delati, spraviti jih ob vse njihovo, v sramoto in žalost, znabiti za vse žive dni — tega si nevernež še k sercu ne jemlje, naj kervave solze točijo zapuščene vdove in sirote nad vnebovpijočo krivico, ki se jim je zgodila; da se le on debelo masti in obogati, da le on tukaj svoje nebesa vživlja, ki jih tamkaj ne veruje in tudi ne upa.

Jes ne rečem, da bi že vsako krivico z djanjem doprinašel; pa nagnjenje ima tako v sebi brez moči se zoperstavljati; znabiti le priložnosti nima, ali pa mu tega treba ni; le to se upam terditi: Človek brez vere je hujši, ko divja zver in nevarnejša.

Pa mi znabiti vgovarjate: „Saj ima pamet, katera mu sveti in ga hudega varuje.“ Ali jes vam povem: Pamet, če se ravno imenuje boljša ko žamet, vendar brez vere na slabih nogah stoji, ne more ga vsega učiti, česar mu je za pravo obnašanje vedeti treba, še manj pa ga more na pravem potu obderžati, na potu poštenja in zvestobe, če se mu kak krivičen dobiček, kako grešno veselje obeta in ima upanje poleg, da se ne bo razglasilo. Tukaj le more vera človeka berzdati, vera na vsegavedočega Boga, pravičnega plačevavca hudega in dobrega, veselo upanje sv. nebes, strah pred peklom in nesrečno večnostjo. Zato je nekdo govorico znašel, kako neverec kristjanu pravi: „Abotnik! ako so nebesa in pekel le prazne sanjarije,“ — kristjan pa nevercu odverne; „Nesrečnež! ako niso nebesa in pekel le same sanjarije?“

Zatoraj se upam terditi, da poštenost nevercev le tako daleč sega, kakor lastna potreba ali lastni dobiček ali deželjsko oko; kedar jim pa je sila ali se jim še kak dobiček ponuja ali jim kako posvetno veselje smehlja, in jih roka posvetne pravice prijeti ni kos, kmalo njih pravičnost peša in se spreveržejo v zatiravce nedolžnosti, stiskavce svojih bližnjih, v tate njim zaupanega blaga. Po

tem takem je res, kar sem od začetka rekel, da nevera je zapopadek vse hudobije in ni si čuditi, ako se v sv. evangeljih tako ojstra obsodba bere nad njo. „Kdor ne veruje, ne bo še le sojen, ampak je že sojen,“ to se pravi, nima deleža s Kristusom, Zveličarjem svetá. „Kdor ne veruje v ime Sina božjega, ne bo življenja videl, ampak jeza božja ostane nad njim.“

Preljubi! Ne morem vam zamolčati svoje žalosti, ko vidim, da jih je le še nekaj svojo velikonočno spoved zanemarilo. Se je to iz kake nemarsčine zgodilo, je dosti žalostno, vendar pa še veliko bolj žalostno je, ako iz očitne nevere, prevzetnosti in nepokornosti proti cerkveni oblasti. Taki pa hočejo to svojo zamudo pod raznimi izgovori skriti in tajiti. Abotno prizadevanje! kdo pameten jim pa verjame? Namesti da bi obstali, da jim je stara, keršanska vera v zgubo šla in ž njo vred tudi velikonočna spoved po vodi splavala; nosili bodo svojo sodbo; zakaj nevera je,

2. tudi zapopadek vse nesreče in pogube. Mislimo si neverneža v srečnem stanu, da je še zdrav, mlad, mu ničesar ne manjka; vendar se mi dozdeva, da ne more prav srečen ali zadovoljen biti; kako pa da ne? Glejte tega je krivo, da nima nevernež veselja nad Bogom pa tudi ne za unkraj groba veselega upanja in to mu že zdaj vsako veselje kali, mu življenje greni; veren kristjan pa tisučero nedolžnega veselja vživa. Ptice pod nebom kot oznanovalke božje ljubezni mu veselo pojó, ljubo solnce, v katerem se hvaležno greje, ga razveseljuje, zeleno polje, bogate setve, cveteče drevje, šumeči potoki, vsaka lepo dišeča rožica, vsak grizljeji kruha, ki ga zavživa, pravi mu od Boga, dobrega Očeta v nebesih, mu kaže Njegovo preobilno dobroto in modrost posebno kedar pomisli, da je vsa sedajna lepota in dobrota le senca prihodnjih dobrot, ki ga v nebesih čakajo. Oj kako mu serce veselja igra in hvaležnosti prekiplje, naj si ravno v revni koči stanuje in je z rasovnikom pokrit! Glejte vse to nevernež pogreša, njemu je cela natora merta, on ne zastopi milega glasu božjega, ki se okoli nas in nad nami razlega, in ker tega nedolžnega veselja ne pozná, pa za drugim grešnim dirja; doma pri svojem rodovitnem delu, pri svoji zakonski tovaršici in svojih otrocih ga ne terpi, ampak naprej ga goni po kerčmah, po drugih razujzdanih tovaršijah, da si svoje gerde želje hladi, in bolj ko po takih krivih potih se klati in brez Boga si srečno uro pripraviti skuša, bolj si svojo vest obtežuje, serditi priropoče domu in tukaj razbija kakor razkačen lev in žuga zdrobito vse, kar mu v roke pride. Žena se joče, otroci se derejo, on pa preklinja in si greha nakopava čedalje več: povejte mi, ali je to srečen stan? Kaj ni to že tukaj živi pekel, podoba taistega, ki ga bo enkrat požerl? Verh tega kako kristjana mirna vest tolaži, ker mu pričevanje daje, da je otrok, ljubljeneč, izvoljeneč božji; neverca pa še sam spomin na Boga merzi, ne čuje rad od Boga govoriti, vse mu le pravi, da je zaverženec, sovražnik božji, ki si je božjo pravično jezo zaslužil;

da nič ne rečem, da so njegove hude strasti, njegove pregrehe naj hujši rabeljni, ki ga mučijo noč in dan in ga tepejo do belih kosti: zares, kakor prerok pravi: „Vidi in skusi si, kako britko je, da si svojega Boga zapustil.“ Kaj pa, če kaka nadloga pritisne za neverca, ali da oboža ali zbolí in hude bolečine terpi? Dokler kristjan tudi v takih okoliščinah ni brez tolažbe, tako da se sv. Pavl hvali: (II. Kor. 7, 3.) Kaka pa je za neverneža? Poglejte si ga, kako omahuje, kako ga zdaj na enkrat vsa poprejšnja serčnost zapušča! Kakor poprej ni mogel svoje sreče prenesti, zdaj še manj prenaša svojo nesrečo, preklinja in huduje se in vse druge dolži le sam sebe, ki si je vendar naj več svoje nesreče kriv. Ja, ljubi moji! v terpljenji ravno naša sv. vera naj bolj svojo čudno, nebeško moč razodeva, da človeka tolaži, da ga z izgledom božjega Zveličarja, za nas križanega nagiba, da vse voljno prenaša in terpi in mu z nebeškim upanjem serčnost dela vsred hudih stisk in viharjev; in ravno to prežlahno pomočnico nevernež zaverže, odtod pa tudi nja serditost, nja nevkročena nepoterpežljivost. Na zadnje pa še pride smert, ktere se nobeden človek zogniti ne more. Kaj pa bo takrat? Zakaj znalo bi biti, da nevernež vse svoje žive dni v srečnem stanu, pri dobrem zdravju preživi, da mu ne manjka nobene reči in se ošabno baha, da lahko brez Boga živi. Ali brez Boga umreti, to je druga. Lehkó se je vsemu božjemu smejati, dokler se ti vse po volji godi. Ali kedar ti enkrat bleda smert prav terdo pred oči stopi in ti merzel, mertvaški pot na čelo prižene — takrat boš začel drugače misliti. Neznani strah te bo obšel in le te edine želje boš imel, da bi v božji gnadi vmerl. Kako pa to brez vere? Ljubi moji! Jes sem v 20 letih svojega duhovstva že pri več takih nevernih bil, ko so vmirali; pa povem vam, da je pri enem in drugem mene in vse pričujoče strah in groza preletela; tako so obupovali, tako delavali, pred ko so dušo spustili; zakaj hujšega se misliti ne da, kakor v jezi božji se ločiti iz tega sveta in stopiti v neznano večnost.

Sklep.

Da pa vidite, kako se godi nevernežu na smertni postelji, poslušajte to le resnično dogodbo. Skoraj bo sto let, kar je živel na Francoskem Voltér, očak in poglavar vseh nevernežev. Pa tudi on pride na smertno posteljo. Volteru se je 1778 leta kri vderla, in strašna smert se mu je pred oči vstopila. Dvakrat je poprej v enakej nevarnosti svojo nevero preklel in skesano sv. poslednje olje prejel. Ali komaj ozdravel, že se je spreobrnjenja sramoval in zopet postal stari bogotajec. Tudi zdaj je poslal po fajmoštra šent-šulpiškega, da bi ga prevedil. Voltér se spové in ene dni potem je vpricho priče takole spoznanje spisal: Jaz podpisani poterdim, da sem se, ker se mi je pred štirimi dnemi kri vderla, duhovnu gospodu Gaultieru spovedal,

in da, ako me Bog v svojem 84. letu pokliče, tudi v katoliškej cerkvi, v kateri sem rojen, umreti hočem. — Upam od božje milosti odpuščenja grehov zadobiti, in če bi bil kdej cerkev pohujšati vtegnil, prosim tedaj Boga in njo za odpuščanje!

Ko je bilo pismo dovolj podpisano, je Voltér pristavil: Ker mi je gosp. Abbé Gaultier rekel, da pravijo, kakor se bom ozdravil, tajil bom pa zopet vse, kar sem storil v bolezni, povem, da tega nisem nikoli govoril, in da je to le stara šala, ki jo že dalj časa več nčenim po krivem pripisujejo, ki so bili bolj prebrisani od mene.

Prostoverci so kar divjali, ko slišijo, da Voltér misli po kerščansko umreti. — Ali Voltér zopet okreva, je mesca majnika zopet šel v gledišče, bil slovesno venčan in spreobrnjenje je bilo pozabljeno. Zopet se mu kervotok ponovi. Pridejo k njemu d' Alembert, Diderot in drugi prostoverci, in niso pustili, da bi duhoven k njemu prišel, po kterega je Voltér rekel iti. Voltér jezen zakriči nad njimi: Kako nesrečno čast in slavo mi napravljate! — Ves v obupu je izrekel ime Jezusa, sam sebi roke grizel in klet prijatle, kakor pripoveduje njegov zdravnik Troughin. „Tega ni terpeti“ zaklikne maršal Richelieuski, ki je bil tudi zraven in gre proč. Tako je sklenil nesrečni 30. majnika 1778. leta. Viši škof Pariški Beaumont, ga je prepovedal po cerkveno pokopati, in truplo so nesli stran iz Pariza.

Zatoraj, ljubi moji! Naj ste si ravno vbogi in revni, z raznimi nadlogami obteženi, niste vbogi, niste revni, dokler še sveto vero imate. Ta vas tolaži, vam vaše rane celi, vam pot kaže v sv. nebesa. Le to naj vam bo na skerbi, da si jo ohranite samim sebi in tudi svojim domačim, da ta nebeški biser zmed nas ne zgine. Vam pa, neverneži! kako bi jih kaj bilo tukaj med nami, kličem iz dna svojega serca: „Dajte se zmodriti, dokler je še čas, da vam enkrat prepozno ne bo, kedar bote ječali in zdihovali, pa se vam nobena tolažba oglasila ne bo. Zdaj, ko čujete glas Gospoda ne oterpnite svojih serc, ne bodite k svoji nesreči neverni, ampak verni! Amen.

Duhovske zadeve.

Kerška škofija. Č. g. Bramer Andr. je dobil dekanijsko in mestno faro v Št. Andrašu. Prestavljeni so čč. gg.: Bauer Šim., za provizorja na visoko Bistrico, Šegl Vilj. za beneficijata v Hittenberg, Payer Gregor za kaplana v Roje in Wernig Seb. za kaplana v Kaplo na Grobniškem polju. Umerla sta čč. gg. Zusner Pet. in J. grof Groteneg. R. I. P.

Lavantinska škofija. Preč. g. dr. Ulaga Jož. je imenovan za dekana Konjiške dekanije. Č. g. Šinko Mat. je dobil faro Ljutomer, č. g. Zupanc Gašp. pa faro Št. Peter v medvedskem selu. Č. g. dr. Križanič je poklican za profesorja st. zakona, čast. gosp. Skuhala Ivan pa za profesorja npravne na Marib. škofj. bogoslov. učilišču. — Č. g. Fišer Anton gre za provizorja v Šmarjeto na Pesnici. Prestavljeni so čč. gg. kaplani: Jug Franc v predmestno faro sv. Magdalene v Mariboru; Tribnik Dragotin v Konjice; Merčnik Anton v Ruše. — Kaplanija v Šmartnu v Rožni dolini ostane za nekoliko časa izpraznjena. V stalni pokoj je stopil č. g. Jeras Miha, kaplan v Dobovi in na njegovo mesto je prišel č. g. Šumer Mihael. — V št. Ilu pri slov. Gradcu ostane ondotni kaplan g. Plaskan Vinc. za provizorja, kaplansko službo pa bo začasno opravljal č. g. Dovnik Franc, kaplan v Šmartnu pri slov. Gradcu. — Umerl je č. g. Dreisiebner Fr. župnik v Šmarjeti. R. I. P.

Terzaška škofija. Prestavljeni so nasledni čč. gg. duhovniki: Mahnič Janez pride za kaplana v Plavijo; Vodir Martin je postavljen za duhovniškega pomočnika pri fari novega sv. Antona v Terstu; Legat Janez za začasnega duhovnega pomočnika pri starem sv. Antonu v Terstu; preč. gosp. dr. Schneider Jožef, stolni prošt v Terstu, je bil izvoljen za Vikarja Kapiteljskega; Grosman Edvard, je izvoljen za kaplana v Trebčah. Umerli so v. č. g. Legat Jernej, bivši škof v Terstu; Stradi Elia Nazari, prošt sostolni v Kopru; Dekorte Anton, bivši stolni kanonik pri Terzaški stolnici; Turčič Juri, bivši župnik v Beršecu zadnji čas v pokoju; in Kacin Juri bivši kaplan v pokoju. R. I. P.